

Стратегические цели формируются под воздействием, в частности, таких факторов, как форма собственности, структура руководства корпорации, степень конкурентного давления. Они оформляются в виде определённых стратегических действий (планов, программ, проектов), которые находятся в ведении корпоративного управления как системообразующего фактора, обеспечивающего наращивание конкурентных преимуществ, выживание и развитие корпорации; формирование и последовательную реализацию стратегии конкурентоспособности корпорации; реструктуризацию корпоративных структур и задач.

Следовательно, стратегические действия могут относиться: к корпоративным стратегиям (корпоративные стратегии представляют собой, по самому общему определению, действия, направленные на распределение ресурсов между существующими бизнесами, а также на создание новых бизнесов корпорации (и, возможно, на ликвидацию излишних бизнесов)); к конкурентным стратегиям (конкурентные стратегии, т.е. поддержание либо смена стратегической позиции корпорации на отдельном рынке, могут выражаться значительным многообразием конкретных действий).

Література

1. Друкер П. Ф. Задачи менеджмента в XXI в. / П. Ф. Друкер. — М., СПб., К.: Вильямс, 2000. — 272 с.

В. Т. Сігуа, аспірант,
Донбаська національна академія будівництва і архітектури
e-mail: victoria_sigua@mail.ru

ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Сігуа Вікторія
Усовершенствование системы
стратегического управления
инновационной деятельностью
предприятия

Viktoriiia Sigua
Improvement of strategic
management system
of the enterprise innovation
activity

Виходячи із концептуального статусу інноваційно-інвестиційної моделі економічного розвитку, необхідності узгодженого реагування в процесі розгортання інноваційної діяльності на

зовнішні і внутрішні виклики, забезпечення цілеспрямованої орієнтації на вирішення широкого кола системних проблем, підприємству необхідно мати ефективну масштабну стратегію інноваційного розвитку, яка здатна забезпечити довгострокові конкурентні переваги та стійке економічне зростання.

Проблемами аналізу аспектів стратегічного управління підприємством займалися такі науковці, як О. І. Дацій, В. І. Ландик, Л. В. Білозор, С. Ю. Ілляшенко, Т. С. Максимова, А. Р. Стояновський та ін. В умовах відсутності досконалих методологічних рекомендацій щодо впровадження та управління інноваційною діяльністю зростає актуальність удосконалення системи стратегічного управління інноваційною діяльністю підприємства.

Ефективна система стратегічного управління підприємством дозволяє забезпечувати своєчасне визначення місії, цілей і стратегій, розробляти і виконувати комплекс стратегічних, поточних та оперативних планів (як інструментів реалізації стратегічних орієнтирів), удосконалювати окремі підсистем, виходячи з існування конкретних можливостей («opportunities»), тобто альтернатив для досягнення стратегічних цілей (результатів). До складових, які формують інноваційний образ підприємства відносяться стратегічне планування інноваційної політики, джерела фінансування та система моніторингу ефективності реалізації інноваційних проєктів.

Підсистема стратегічного планування інноваційної політики забезпечує формування інноваційних цілей підприємства, що спрямовані на досягнення глобальної мети підприємства; оцінку та вибір стратегічних альтернатив; розробку стратегії відповідно до можливостей підприємства і визначення пріоритетів інноваційного розвитку [1, с. 182].

Важливу роль у процесі розробки стратегії інноваційного розвитку підприємства відіграє аналіз «стратегічного рівня» підприємства, покликаний порівняти внутрішні характеристики підприємства з параметрами діяльності процвітаючих конкурентів. Основою порівняння виступають якісні та кількісні показники інноваційного потенціалу підприємства, які умовно можна розподілити ресурсну (фінансовий стан, матеріально-технічна база, інформаційне та системне забезпечення), внутрішню (ефективність планування та контролю інновації) та результативну (досягнутий позитивний економічний ефект від впровадження інновації) складові [2, с. 150].

Процедура стратегічного управління інноваційною діяльністю базується на певній стратегії, яка залежно від наявного потенціалу може приймати одну з таких форм — наступальну, захисну, поглинаючу, проміжну та стратегію відродження. В контексті за-

безпечення інноваційності та докорінного реформування комунальних підприємств пропонується до уваги кілька концептуальних стратегічних моделей розвитку: інерційна з подальшим занепадом до межі національної небезпеки; адаптивно-інерційна; прогресивно-відновлювальна та інвестиційно-інноваційна. В умовах екстремальних змін зовнішнього середовища будь-яка стратегія повинна бути здатною до адаптації під конкретні умови внутрішнього середовища, тобто бути адаптивною. Для цього доцільно використовувати збалансовану систему економічних показників, здатну швидко виявляти недоліки у розвитку інноваційних подій і змінювати господарську тактику.

На етапі обґрунтування інноваційної стратегії коефіцієнт адаптивності потенціалу інноваційного розвитку, який характеризує адекватність потенціалу економічного розвитку підприємства до вимог зовнішнього середовища, та показник фінансової стійкості функціонування підприємства, який характеризує початковий стан підприємства та його потенційну конкуренто-спроможність у майбутньому. Основою є узагальнена функція бажаності Харрінгтона, яка використовується як критерій оптимізації:

$$D = \sqrt[n]{d(1) * d(2) * \dots * d(n)}, \quad (1)$$

де n — кількість параметрів порівняння інноваційної діяльності підприємства. Аналізуючи коефіцієнти бажаності параметрів можна оцінити можливості та шляхи модернізації інноваційної системи підприємства.

Таким чином, вибір стратегії інноваційного розвитку є досить складним процесом, а процес управління вимагає постійного моніторингу поточного стану на основі економічних вимірювачів, ефективність яких дозволяє у певній мірі отримувати об'єктивну оцінку діяльності з освоєння різних видів інновацій, а також формувати набір конкретних дій.

Література

1. Максимова Т. С. Формування інноваційної політики на підприємстві / Т. С. Максимова // Економічний вісник Донбасу. — № 2. — 2010. — С. 181—183.

2. Стояновський А. Р. Проблеми формування показників інноваційного потенціалу в системі оцінювання інноваційної діяльності підприємств / А. Р. Стояновський // Вісник Хмельницького національного університету. — 2009. — № 4. — Т. 3. — С. 145—152.